

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 8
došlo dne: - 2 -05- 2008
Příloh:
KOLEK: KČ:

DOŠLO DNĚ
12 -05- 2008

12/5/2008
ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne
Obvodní soud pro Prahu 8
v Praze
7/4/2008
dne:

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Vladimíry Kosovcové a soudců JUDr. Naděždy Zachystalové a JUDr. Jana Klášterky v právní věci žalobkyně: **Římskokatolická farnost u kostele sv. Petra a Pavla – Bohnice**, se sídlem Praha 8, Bohnická 30/4, IČ:49371479, proti žalovanému: **Hlavní město Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, zast. JUDr. Světlanou Zvolánkovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 18, o **určení vlastnického práva k nemovitosti**, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8, ze dne 19. června 2007, č.j. 22C 77/2007 -304,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e .**

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 20.600,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Světlany Zvolánkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby bylo určeno, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 1305/17 zapsaného v katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro hl.m. Prahu, kat. pracoviště Praha, na LV 885 pro obec Praha, kat. území Trója (I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 94.334,50 Kč do tří dnů o právní moci rozsudku k rukám JUDr. Světlany Zvolánkové, advokátky (II.). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem předmětného pozemku s tím, že je právním nástupcem církevní právnické osoby zřízené na základě předpisů kanonického práva s názvem Katolická

fara v Bohnicích, která byla vlastníkem pozemku parc.č. 1305, nacházejícího se v Praze 8 v k.ú. Troja, z tohoto pozemku pak vznikla oddělením parcela číslo 1305/17 o výměře 3 168m², vlastnické právo k této oddělené parcele bylo předmětem tohoto řízení. Žalobce tvrdil, že žalovaný je v současné době zapsán jako vlastník sporného pozemku, kdy k přechodu vlastnického práva na něj mělo dojít podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku ČR do vlastnictví obcí, v platném znění. Stát nabyl vlastnického právo k původnímu pozemku parc.č. 1305 na základě výměru bývalého ÚNV hl.m.Praha ze dne 4. 2. 1953, kterým bylo rozhodnuto o přidělení nemovitostí uvedených v příloze v tomto výměru Zemědělského podniku hl.m.Prahy, komunálnímu podniku, z nějž následně přecházelo právo hospodaření na další organizace státu, až posléze došlo k zápisu vlastnického práva pro žalovaného. Výměr z roku 1953 se odvolává na skutečnost, že pozemek byl od původního vlastníka vykoupěn podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, v tehdy platném znění. Žalobce namítl, že v pozemkových knihách žádné takové rozhodnutí o výkupu sporné parcely se nenachází, stejně tak ani předmětný výměr neuvádí žádné konkrétní rozhodnutí o výkupu. Žalobce tvrdil, že pozemek nebyl státem vykoupěn, takže navazující rozhodnutí o přidělu je postaveno na neexistující právní skutečnosti, jedná se tak o nicotný, nulitní správní akt bez jakékoliv právní relevance, což znamená, že vlastníkem původního pozemku potažmo, následně z něj odděleného předmětného pozemku je nadále žalobce. Zároveň zdůraznil, že s ohledem na zápis v katastru nemovitostí je postavení žalobce nejisté, čímž je dán naléhavý právní zájem na předmětné žalobě. Žalovaný navrholo zamítnutí žaloby s tím, že předmětný pozemek přešel na stát, což vyplývá zejména z výměru ÚNV hl.m.Prahy ze dne 4. 2. 1953, kterým byl pozemek přidělen do operativní správy Zemědělskému podniku hl.m.Prahy, komunálnímu podniku, což svědčí o tom, že k výkupu uvedeného pozemku skutečně došlo. Žalobce opak neprokázal. Žalovaný se stal vlastníkem pozemku na základě zák.č. 172/1991Sb., v platném znění, s účinností ke dni 1. 1. 1993. Pro případ, že by soud shledal neplatný přechod vlastnického práva na stát v dřívější době, žalovaný namítl vydržení pozemku, protože žaloba byla podána až dne 30. 6. 2003, tedy po uplynutí zákonné vydržecí doby. Zároveň namítal i absenci naléhavého právního významu na požadované určovací žalobě. Žalovaný vznesl i námitku ohledně neprokázání právního nástupnictví žalobce po původním vlastníku pozemku. Soud prvního stupně provedl v průběhu let obsáhlé dokazování, po zhodnocení a provedení důkazů dle § 132 o.s.ř. ve věci rozhodl nejprve rozsudkem dne 5. 4. 2004, pod č.j. 22 C 201/2003 – 161, kdy žalobu v celém rozsahu zamítl a toto své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nemohl být ve věci úspěšný, a to z důvodu, že došlo k vydržení vlastnického práva žalovaným. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí soudu prvního stupně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2004, č.j. 12 Co 393/2004 – 189 zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud v tomto svém usnesení akceptoval závěr soudu prvního stupně o existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení i otázky právního nástupnictví žalobce po původním subjektu, závěry týkající se přechodu vlastnictví na stát bez právního důvodu i vztahů tzv. obecných předpisů vůči předpisům restitučním. Důvodem zrušení rozsudku soudu prvního stupně bylo to, že soud prvního stupně se nezabýval délkou vydržecí lhůty, stejně ani tím, zda vydržel i oddělenou parcelu č.1305/17.V této souvislosti odvolací soud poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu např. rozsudek sp.zn. 22 Cdo 873/98, § 134 obč. zák. Soud prvního stupně poté znovu rozhodl rozsudkem ze dne 7. 7. 2005, č.j. 22 C 201/2003 – 229, určil, že žalobce je vlastníkem předmětného pozemku a žalovanému uložil zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.000,- Kč. Tento rozsudek byl k odvolání žalovaného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2006, č.j. 12 Co 102/2006 – 259 potvrzen a vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že pozemek parc. č. 1305 nepřešel do vlastnictví státu žalovaným tvrzeným výkupem podle zák.č. 46/1948Sb., o nové pozemkové reformě,

neboť kromě výměru ÚNV hl.m.Prahy z roku 1953 nebyla předložena žádná listina dokládající, že výkup pozemku proběhl v souladu se zákonem. Dále považoval za správný závěr soudu prvního stupně, že uplatnění vlastnické žaloby nebrání v této věci existence zák.č. 289/1990Sb., když v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu např. rozhodnutí sp.zn. 20 Cdo 2165/2001, vypořádal se i s dopadem nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2005 sp.zn. II. ÚS 528/02 na svoje závěry o tzv. konkurenci obecných a restitučních předpisů. Zdůraznil, že restituční nároky podle zák. č. 87/1991 Sb. a zák. č. 229/1991Sb. mohly uplatnit pouze fyzické osoby, pro které nepochybně plně platí, že nebyl-li jejich nárok uspokojen podle restitučních předpisů, mohou se domáhat určení vlastnictví žalobou podle obecných předpisů. Církevní subjekty tak postupovat nemohly, neboť podle zák. o půdě měla být restituce církevního majetku řešena samostatně. Vydán byl pouze zák.č. 289/1999Sb., který se vztahoval jen na některé církevní subjekty a dopadá jen na skutkové podstaty, kdy k odnětí církevního majetku došlo při výkonu státního dozoru. Protože pak žádný jiný právní předpis restitučního charakteru podle něhož by se žalobce mohl domáhat svého vlastnického práva vydán nebyl, nelze akceptovat závěr žalovaného, že tvrzenému vlastnickému právu žalobce nelze poskytnout žádnou právní ochranu, neboť takovýto závěr je v rozporu se zásadou prolínající se celým právním řádem demokratického státu spočívajícím v nedotknutelnosti vlastnictví. Pokud se týkalo otázky vydržení vlastnického práva žalovaným, pak v souzeném případě nebyly naplněny podmínky držby v dobré víře po zákonem stanovenou dobu, jak správně dovodil soud prvního stupně, a proto odvolací soud rozsudek potvrdil. K dovolání žalovaného byly rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28.2.2007, č.j. 28 Cdo 165/2007 – 280 rozsudky soudu prvního stupně ze dne 7. 7. 2005 a Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2006 zrušeny a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud podle odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil závěr, že v této věci není splněna podmínka naléhavého právního zájmu na straně žalobce na určení jeho vlastnického práva k dané nemovitosti tak, jak to vyžaduje § 80 písm.c/ o.s.ř. V této souvislosti poukázal Nejvyšší soud na některá své rozhodnutí, ve kterých se vyjádřil k povaze určovací žaloby a kdy se postavil na dlouho již na konzistentní výklad, že určovací žaloba má povahu preventivní a jejím účelem je poskytnout žalobci ochranu v jeho právním postavení dříve, než dojde k jeho porušení. Není tedy uplatnitelná tehdy, jestliže k porušení právního vztahu či práva již došlo. V tomto případě má žalobce k dispozici žalobu o splnění povinnosti podle § 80 písm. b/ o.s.ř, která slouží k nápravě následku porušení práva a právní zájem na určení právního vztahu nebo práva již mít nemůže (rozsudek sp.zn. 28 Cdo 1814/2005). Nejvyšší soud dále poukázal na výklad této otázky ve sporech týkajících se tzv. restitučního zákonodárství, jenž se nachází v judikatuře Ústavního soudu, a to zejména stanovisko pléna sp.zn. Pl. ÚS st. 21/2005, uveřejněného pod č. 477/2005 Sb., sdělení Ústavního soudu o přijetí stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2005 ve věci žaloby o určení vlastnického práva ve vztahu k uplatnění práva podle restitučních předpisů. V něm bylo konstatováno, že tvrzením vlastnického práva zejména toho, jež vyžaduje záznam do katastru nemovitostí v případě absence legislativního očekávání na straně žalobce není naplněna preventivní funkce žaloby podle § 80 písm.c/ o.s.ř., a tedy není dána ani naléhavost právního zájmu na jejím podání a žalobou o určení vlastnického práva nelze obcházet smysl a účel restitučního zákonodárství. I Ústavní soud vyjádřil názor, že určovací žaloba je žalobou svou povahou preventivní, jejíž účelem je předejít stavu nejistoty ohledně určitého práva nebo jeho výkonu a její význam je ryze praktický – nastolení jistoty v ohrožených právních vztazích, přičemž je třeba více než u žalob na plnění dbát, aby nedošlo k jejímu zneužití. Jakmile totiž bude právo již porušeno, nemá preventivní ochrana postavení žalobce žádného smyslu, neboť jejím prostřednictvím již v zásadě nelze spory, které by o ně mohly v budoucnu vzniknout nebo vznik již bezprostředně hrozí, odvrátit. Nejvyšší soud poukázal i na jednotnost názoru Ústavního soudu s judikaturou obecných soudů k otázce naléhavého

právního zájmu tam, kde rozhodnutí soudu bude podkladem zápisu do katastru nemovitostí, když naléhavost právního zájmu se neodvívá od potřeby zjišťování vlastnictví, ale ze skutečnosti, že předpisy o katastru nemovitosti neumožňují katastru zapsat vlastnické právo k nemovitosti na základě výroku, kterým se meritorně řeší vlastnictví k nemovitosti zapisované do katastru nemovitostí (náleží ÚS, sp.zn. II.ÚS 114/04). Pokud se týče posuzování povahy zákona č. 298/1990 Sb., Ústavní soud přijal stanovisko pléna ze dne 1. 11. 2005, sp.zn. Pl. ÚS – st. 22/05, přihlásil se i ke svému nálezu sp.zn. II. ÚS 528/02 ze dne 2. 2. 2005 a vyjádřil, že kazuistické řešení majetkových křivd způsobených církvím a církevním právníckým osobám formou jednotlivých soudních rozhodnutí v konkrétních případech, by bylo natolik aktivistickým řešením, že by ve svých důsledcích vedlo k tomu, že by moc soudní převzala aktivitu, která jinak v rámci dělby moci přísluší pouze moci zákonodárné. Je pouze věcí zákonodárce, jak dořeší zmírnění majetkových křivd způsobených církvím a církevním právníckým osobám přijetím dalšího zákona. Nejvyšší soud odkázal i na rozhodnutí sp.zn. 20 Cdo 1485/2004, 20 Cdo 2015/2001, 20 Cdo 2157/2002, 20 Cdo 1261/2000, 20 Cdo 1679/2003 vážící se k této problematice. Nejvyšší soud zdůraznil, že všechny tyto právní závěry jsou důležité i pro řešení tohoto sporu, když je možné souhlasit s odvolacím soudem v tom, že se nejedná o restituční nárok ve smyslu shora citovaného zákona, ani tzv. jiných restitučních předpisů, je však nutné zdůraznit, že soudy se mají vypořádat s požadavkem, aby určily vlastnictví církevních subjektů k nemovitostech, s nimiž jejich právní předchůdci nedisponovali přinejmenším od 3. 11. 1954, kdy byl učiněn vklad pro stát do příslušných pozemkových knih. Výměr ze dne 4. 2. 1953 nepochybně ukazuje na to, že stát se spornou nemovitostí jako se svou zacházel, a že tedy byla vyňata z dispozice právních předchůdců žalobce. Nejvyšší soud zde vytkl soudu odvolacímu, že se měl zabývat otázkou naléhavého právního zájmu na určení vlastnictví k nemovitosti, která se v době rozhodování sporu nacházela víc jak 50 let ve faktickém držení žalovaného. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že i když nárok žalobce není nárokem restitučním ve speciálním slova smyslu, nebylo možno žalobci soudně – pro absenci jejího oprávněného očekávání, které by mohlo být důvodně spojeno s představou, že soud k její žalobě preventivně ochrání její ohrožené právo, přiznat naléhavý právní zájem na požadovaném určení vlastnictví nemovitosti, již se stát, a to i třeba nepodloženou okupací, zmocnil v první polovině 50tých let 20.století. Takové události a z ní vyplývajícímu stavu nebylo možné čelit v době zahájení řízení, ani v době rozhodování odvolacího soudu cestou určovací žaloby u soudu ani v právním státě. Nejvyšší soud dovodil, že určovací žaloba jako preventivní procesněprávní institut je pro svůj tradiční účel příliš křehkým prostředkem na ochranu takového vlastnického práva, jež bylo již před desítkami let fakticky (či právně) odňato vlastníkům státní mocí (též obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.1. 2007, sp. zn. 28 Cdo 3318/2006). Dovolací soud konstatoval, že se dovolateli podařilo zpochybnit právní posouzení věci učiněné odvolacím soudem; jeho rozhodnutí je nesprávné, a proto byl tento rozsudek zrušen a stejně tak i rozhodnutí soudu prvního stupně a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že soud prvního stupně je vyslovenými názory soudu dovolacího vázán.

Soud prvního stupně v napadeném rozsudku vázán právním názorem vysloveným dovolacím soudem žalobu žalobce na určení vlastnického práva ke spornému pozemku zamítl s tím že na požadovaném určení není dán naléhavý právní zájem dle § 80 písm.c/ o.s.ř., a proto nebylo možno jeho žalobě vyhovět. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst.1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, ve kterém popsal dosavadní průběh řízení před obecnými soudy a vyslovil nesouhlas se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší soud, potažmo soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí. Podle názoru žalobce na nikoho

nemůže vlastnické právo k věci přejít její prostou faktickou okupací, t.j. bez právního důvodu a nelze mít za to, že za situace, kdy nebyl doposud přijat restituční zákon, ovšem ochrana vlastnického práva současným platnými předpisy je zaručena, je nepřijatelné žalobci odeprít soudní ochranu jeho vlastnického práva s poukazem na to, že věc snad někdy bude řešena restitučním zákonem a tudíž v současné době není naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva žalobce k pozemku. Žalobce zdůraznil, že bylo opomenuta skutečnost, že v daném případě nejde o případ, kdy by se stát vlastníkem pozemku stal, pouze v takovém případě by bylo nutno vyčkat zákona o zmírnění křivd. Ani v rozhodném období neexistoval žádný zákon, který by umožňoval, aby vlastník pozbyl svého vlastnického práva proti své vůli jinak, než na základě zákona. Žalobce odkázal na názor publikovaný v nálezu Ústavního soudu I.ÚS 539/1998. Právní závěr podle něhož stát nabývá v případech podle ust. § 6 odst. 2 zák.č. 87/1991Sb. věci do vlastnictví bez právního důvodu fyzickou okupací, je z ústavně právního hlediska neudržitelný. To, že byla žaloba zamítnuta pro nedostatek naléhavého právního zájmu představuje naprosto formální přístup k souzené věci. Úvaha soudu na téma křehkosti určovací žaloby ve skutečnosti mimo jiné prezentuje i názor, že po uplynutí dlouhé doby již nelze určovací žalobu uplatňovat, protože s odstupem času není dobré stávající situaci měnit, a to bez ohledu na okolnosti jakým způsobem se nový nabyvatel věci zmocnil. Toto je názor pouze povrchní a výlučně pragmatický, který nemá se skutečným právem a povinnostmi naprosto nic společného. Rozhodující právní otázkou je posouzení oprávněnosti nebo neoprávněnosti držby, výsledek tohoto posouzení svědčí ve prospěch žalobce. Žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno a příznány náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce zdůraznil vázanost soudu prvního stupně názorem Nejvyššího soudu, když je třeba zdůraznit, že jak Nejvyšší soud tak i soud prvního stupně rozhoduje v souladu s konstantní judikaturou a názory, na které poukazyval žalovaný již v předchozím řízení. Jedná se zejména o nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 528/02 ze dne 2. 2. 2005, stanovisko pléna téhož soudu sp.zn. Pl. ÚS – st. 22/2005, zveřejněného pod č. 13/2006 Sb., stanovisko pléna ÚS uveřejněné pod č. 477/2005 Sb. S ohledem na jednotnou a konstantní judikaturu dle níž soud prvního stupně rozhodl, není odvolání žalobce důvodné. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na obdobný soudní spor týkající se sporu o katedrálu sv. Víta. Vyslovil názor, že není možné, aby soudy postupovaly odlišně a určily vlastnické právo žalobce. Pokud žalobce poukázal na právní názor publikovaný v nálezu I. ÚS 539/1998, v tomto případě nebylo rozhodováno o určení vlastnického práva, ale o vydání nemovitosti podle restitučního zák.č. 87/1991 Sb., a to za situace, kdy restituční nárok nebyl žádným z obecných soudů shledán jako důvodný. Předmětem posouzení Ústavního soudu byla otázka oprávněné osoby a otázka výkladu ust. § 6 odst.2 zák. o mimosoudních rehabilitacích. Žalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek jako správný potvrzen.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212, § 212a o.s.ř. dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Soud prvního stupně v této věci provedl vyčerpávající skutková zjištění, jeho rozhodnutí je již třetí v pořadí, když předchozí rozhodnutí byla soudy vyššího stupně zrušena, a to včetně potvrzujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2006, č.j. 12 Co 102/2006 – 259. S ohledem na charakter tohoto soudního sporu, kdy žalobce se domáhal určení svého vlastnického práva k předmětnému pozemku podle ust. § 80 písm.c o.s.ř., bylo na soudu prvního stupně, aby se nejprve jako předběžnou otázkou zabýval, zda na požadovaném určení má žalobce naléhavý právní zájem, a teprve po kladném vyřešení této otázky mohl přistoupit k projednání merita věci. Předpoklad úspěšnosti žaloby o určení po

procesní stránce spočívá v tom, že účastníci mají věcnou legitimaci a že na požadovaném určení je naléhavý právní zájem. Nedostatek věcné legitimace nebo naléhavého právního zájmu na požadovaném určení je důvodem pro zamítnutí žaloby. Odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že z tohoto pohledu se soud prvního stupně s touto otázkou zabýval a při svém rozhodování byl vázán právním názorem dovolacího soudu vyjádřeném v jeho rozhodnutí ze dne 28. 2. 2007, č.j. 28 Cdo 165/2007 – 280, který ve svém rozhodnutí provedl podrobný výklad ust. § 80 písm.c/ o.s.ř. v návaznosti na obsáhlou judikaturu Nejvyššího soudu, tak i nálezy a stanoviska pléna Ústavního soudu vážící se k této problematice. Odvolací soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost na odůvodnění rozsudku dovolacího i prvního stupně odkazuje. Ve svém rozsudku Nejvyšší soud zdůraznil vázanost soudu prvního stupně názory soudu dovolacího ve smyslu § 226 odst. 1 a § 243b odst. o.s.ř. tak, že soudu prvního stupně jak správně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval nezbylo, než žalobu na požadované určení pro nedostatek naléhavého právního zájmu na takovémto určení zamítnout s tím, že takovýto procesní postup soudu odpovídá dikci zákona i judikatuře obecných soudů, potažmo Ústavního soudu. Při posouzení otázky důvodnosti podaného odvolání proti napadenému rozsudku, musel i odvolací soud respektovat závazný právní názor dovolacího soudu vyjádřený ve shora citovaném rozsudku, neboť i on je ve smyslu ust. § 243b o.s.ř. vázán při svém rozhodování jeho závěry. S přihlédnutím k této skutečnosti proto postupoval odvolací soud podle ust. § 219 o.s.ř. a napadený rozsudek, včetně věcně správného akcesorického výroku o nákladech řízení jako správný potvrdil.

Výrok o nákladech odvolacího řízení má oporu v ust. § 142 odst. 1 a 224 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci. Výše nákladů odvolacího řízení je tvořena sazbou odměny za právní zastoupení žalovaného advokátem dle § 5 písm.b/ vyhl.č. 484/2000 Sb., v platném znění ve výši 20.000,- Kč a za dva režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst.3 vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění, celkem náklady odvolacího řízení činí 20.600,- Kč.

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na podkladě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí řeší ve věci samé otázku zásadního právního významu.

V Praze dne 19. března 2008

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Vladimíra **K o s o v c o v á**, v.r.
předsedkyně senátu